

Soutěž

"Voda štětcem a básní"

V polovině dubna byl vyhodnocen již VII. ročník celostátní literárně-výtvarné soutěže „Voda štětcem a básní“, kterou pořádá firma Povodí Moravy, s. p.

Do letošního ročníku, jehož tématem byly „Pohádky o vodě“, se zapojilo 50 škol z celé České republiky.

V literární části soutěže bylo hodnoceno celkem 137 prací a naši žáci Karolína Suchá a Michal Báča se ani v této velké konkurenci neztratili a obsadili krásné 2. a 3. místo.

Blahopřejeme!!!!

Zde si můžete přečíst oceněné literární práce:

Pohádka o Ploutvičkovi

Před mnoha lety, kdy v rybnících žili ještě vodníci, se v rybníku Žabinci vodníku Vodovodu narodil syn Ploutvička. Vlasy mu svítily jasně žabincovou barvou po tatínkovi a oči měl modré jako dvě studánky. Vodovod byl na něho pyšný. Nikdo však nejsme úplně dokonalí a i Ploutvička měl chybičku. Nechtěl chytat dušičky. Hrdý tatínek Vodovod ze slavného rodu Potrubí se s tím nemohl vyrovnat a v prudkém rozčilení vyhnal svého syna z rybníka. A protože Ploutvička měl hlavu tvrdou jako kámen, mlčky si sbalil pár svých rybek a s veselou písničkou vyplul do neznámého světa. Když se Vodovod uklidnil, začal svého rozhodnutí litovat, ale pozdě.

Mezitím Ploutvička doplul až do Ústřic, kde se rozhodl, že si na chvíli odpočine. Leh si pohodlně do rákosí a hned usnul. „Ale copak, copak vodníčku, pročpak tady ležíš jako leklá rybička?“, zakváká na něho starý zelený žabák. „Dobré poledne,“ pozdravil vodníček a hned mu vyprávěl, jak ho otec vyhnal. Žabák smutně pokyvuje hlavou a potom začne vyprávět o své sestře, tuze krásné víle Perličce, kterou chobotnice Kora asi před třemi lety unesla. Ploutvička se nabídl, že se ji pokusí vysvobodit. Žabáka to potěšilo a ukázal Ploutvičkovi směr proudu. Když doplul přes diamantový potok až k bráně Kořina paláce, zastavil se a zanádal. „Do zlámaného rákosí, to mi tu ještě scházelo, zamčená brána...“ Po chvíli však dostal nápad. Ve všech vodnických pohádkách pomůžou říkanky. Rozkročil se a začal hlasitě předříkávat: „Čáry máry klíč, at' jsou vrata pryč.“ Normálně to nefunguje, ale mrzutá vrata vodníčkův nápad tak rozesmál, že se trochu uvolnila a Ploutvička rychle vklouznul dovnitř. „Dobrý den, panáčku, už tě čekáme,“ pozdravila vodníčka nepříjemným hlasem chobotnice. „Pokud si chceš vílu odvést, můžeš, ale jen pod jednou podmínkou, že mi přineseš duhovou vodu.“

Vodníček žádnou takovou vodu neměl, ale vzpomněl si, že když svítí sluníčko a přitom prší, vzniká duha. Vyplul tedy k hladině a poprosil sluníčko, aby spustilo jeden paprsek nad rybník. „Když tak krásně prosíš, pomůžu ti,“

odpovědělo sluníčko. Najednou celý palác zalila krásná duhová voda. Byla to taková nádhera, že si chobotnice ani nevšimla, že vodníček a Perlička jsou dávno pryč. Nastala však noc a i sluníčko si šlo zdřímnout, duhová voda se stala zase obyčejnou. Chobotnice se tak strašně vztekala, že ji vodník napálil, až se jí zamotala chapadla a už se nerozmotala.

Víla se do Ploutvičky zamilovala, a tak se brzy slavila veliká vodnická svatba. Mnoho vody se na ní vypilo, mnoho slz radosti se z očí rodičů vykutálelo a na dušičky se dočista zapomnělo.

Karolína Suchá, 9. třída

O kapříku Lojzovi

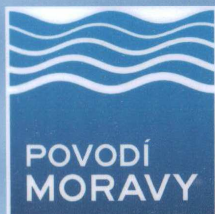
Bylo jedno slepé rameno řeky Moravy, kterému se říkalo Louže, a to se označovalo jako revír. Bylo plné amurů, plotic, candátů, línů, okounů, ale i velkých kaprů a malých kapříků. Mezi ně patřil i malý kapřík obecný, který se jmenoval Lojza. Lojza měl bohužel jen maminku, protože tatínka mu chytily rybáři.

Jednoho krásného a slunečného dne se Lojza rozhodl, že se poplave proplavat. Plaval a najednou potkal velkou štika. Báł se, že ho sežere. Proto se raději rychle vydal domů, ale cestou uviděl jednu plotici. Chudák plotice byla návnadou na tu velkou štika, kterou potkal. Kapřík se rozhodl, že ji vysvobodí. Rychle plaval pro svého kamaráda - kapříka Matěje. Ten ihned dostal velmi dobrý nápad. Řekl Lojzovi, že včera viděl u břehu nůžky a nějaké další věci. „Bingo!“ řekl Lojza. „To budeme potřebovat.“ A hned pro ně plavali. Lojza vzal jednu ručku nůžek do pusy, Matěj vzal tu druhou. Honem plavali k plotici a ihned ji odstříhli. Plotice se rozhlédla a zavolala: „Pozor, štika!“ Tak honem plavali všichni tři pryč. Štika se však nedala a stále je pronásledovala. Vtom dostal Lojza nápad. Řekl: „Rozdělíme se!“ V tu ránu byl každý jinde. Štika nevěděla, za kým má plavat, a tak se rozhodla, že poplave za Lojzíkem. Kapřík ale uviděl háček a dostal nápad. Měl náskok, tak se zastavil těsně před háčkem a ani nemusel dlouho čekat. Přiřítla se

štika s otevřenou tlamou a chtěla kapříka sežrat. Lojzík jen taktak uhnul. Štika se chytila na háček, ale stále pronásledovala kapříka. Rybář, kterému ten prut patřil, si všiml, že má úlovek. Zasekl a vytáhl štiku ven. Lojzík si oddechl a šel hledat Matěje a plotici. Oba je brzy našel a on i Matěj se s ploticí skamarádili.

Zjistili, že se plotice jmenuje Agáta a že má jen tatínka, protože jí maminku chytili rybáři. Tatínek od Agáty a maminka od Lojzy se brzy vzali a Lojza s Agátou měli další sourozence. A za nějaký čas si Matěj vzal Agátu za ženu, Lojza si také našel jednu mladou Parmu z Moravy. A jestli je nechytil nějaký rybář, tak žijí v Louži až dodnes.

Michal Báča, 7. třída

Povodí Moravy, s.p., Dřevařská 11, Brno

uděluje

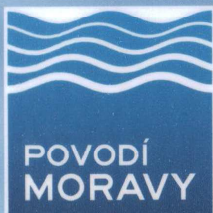
Karolíně S U C H Ě

diplom za 2. místo

**za prózu „Pohádka o Ploutvičkovi“
v soutěži “Voda štětcem a básní VII“**

V Brně dne 26. dubna 2012

**Ing. Radim Světlík
generální ředitel**

Povodí Moravy, s.p., Dřevařská 11, Brno

uděluje

Michalu B Á Č O V I

diplom za 3. místo

**za prózu „O kapříku Lojzovi“
v soutěži „Voda štětcem a básní VII“**

V Brně dne 26. dubna 2012

**Ing. Radim Světlík
generální ředitel**